

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 05/42567 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Rotterdam, van 27 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 augustus 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 juni 2007, verzonden op 6 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan geheel in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 31 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.J.M. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

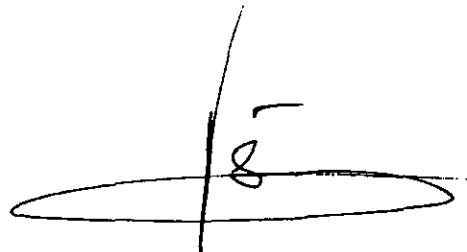
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2007

91-553.

Verzonden: 25 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 05/42567

V-nummer:

Inzake: eiser,
gemachtigde mr. G.A. Warris, jurist bij de Stichting Rechtsbijstand Asiel te Haarlem,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken
en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. A.H. van Wijk.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op en van Afghaanse nationaliteit, verblijft sedert 25 april 2001 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) in Nederland. Op 2 mei 2001 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 10 oktober 2001 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, geldig van 2 mei 2001 tot 2 mei 2004. Op 24 februari 2003 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Bij brief van 22 mei 2003 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Op 22 juli 2003 is eiser gehoord en is eiser in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze toe te lichten. Bij besluit van 5 augustus 2003 heeft verweerder de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Hiertegen heeft eiser op 29 augustus 2003 beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij uitspraak van 28 september 2004 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, het door eiser ingediende beroep gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd, bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven, voor zover deze betrekking hebben op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 en verweerder opgedragen een nieuw besluit te nemen.

2 Bij brief van 24 december 2004 heeft verweerder aan eiser laten weten dat de geldigheid van de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op 2 mei 2004 is verlopen zodat het nemen van een nieuw besluit tot intrekking juridisch niet mogelijk is. Om die reden heeft verweerder in diezelfde brief aan eiser verzocht een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in te dienen als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Op 15 januari 2005 heeft eiser een dergelijke aanvraag ingediend. Op 8 juli 2005 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Bij brief van 18 augustus 2005 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 24 augustus 2005 (hierna: het bestreden besluit) heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

3 Op 21 september 2005 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 18 oktober 2005 heeft eiser de gronden van het beroep ingediend. Op 27 juni 2006 heeft eiser de gronden van beroep aangevuld. Verweerder heeft op 30 juni 2006 een verweerschrift ingediend. Bij brief van 24 november 2006 heeft

AWB 05/42567

2

verweerder een nadere reactie ingediend. Op 10 april 2007 heeft eiser nadere gronden van het beroep ingediend.

4 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 26 april 2007. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. De rechtbank heeft ter zitting het onderzoek geschorst en verweerder verzocht de rechtbank te laten weten of de door eiser ter zitting in het kader van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit. Verweerder heeft bij brief van 30 mei 2007 gereageerd. Bij brief van 14 juni 2007 heeft eiser daarop gereageerd. Aangezien partijen toestemming hebben gegeven om een nadere zitting achterwege te laten, heeft de rechtbank het onderzoek op 14 juni 2007 gesloten.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.2 Ingevolge artikel 31, eerste lid van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.3 Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

1.4 Artikel 31, tweede lid, aanhef, en onder f van de Vw 2000, luidt als volgt: "Bij het onderzoek naar de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat: f. de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen."

2 Ten aanzien van de huidige situatie in Afghanistan heeft eiser onder meer het volgende verklaard. Hij kan niet terugkeren naar Afghanistan omdat hij problemen heeft met commandant Hassan van de Mudjaheddin. Toen de Taliban aan de macht waren vroeg

AWB 05/42567

3

Hassan aan eiser of hij zich bij hem wilde aansluiten om te vechten tegen de Taliban, hetgeen eiser weigerde. Hassan heeft hem bedreigd en gezegd dat hij hem nergens met rust zou laten. Hassan is later in handen gekomen van de Taliban en is daarom gefrustreerd over eisers weigering. Van zijn vader heeft eiser later begrepen dat de Taliban eiser en zijn vader als krijgsgevangenen zouden hebben willen ruilen voor Hassan. Daarom is eiser destijds ook opgepakt. Eisers vader is naar Pakistan gevlucht. Dat eiser nu wordt gezocht door Hassan, dat zijn broer door Hassan is opgepakt en dat zijn vader naar Pakistan is gevlucht, heeft eiser pas een paar maanden geleden gehoord.

3.1 Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen op grond van het eerste lid van artikel 34 juncto 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder verwijst naar de gerechtelijke overwegingen van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 28 september 2004. In deze uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat verweerder in zijn besluit van 5 augustus 2003 terecht heeft gesteld dat de grond voor verlening is komen te vervallen. Voorts is in deze uitspraak overwogen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van de verleende vergunning in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000.

Voorts is verweerder van oordeel dat er geen reden bestaat om aan te nemen dat eiser op dit moment wel in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel op één van de gronden van artikel 29 van de Vw 2000. De gestelde problemen met commandant Hassan acht verweerder ongeloofwaardig. Verweerder overweegt daartoe onder meer het volgende. Eiser heeft deze gestelde problemen met commandant Hassan eerst tijdens het gehoor van 22 juli 2003 naar aanleiding van het voornemen tot intrekking van de vergunning tot verblijf naar voren gebracht. In de zienswijze van 22 mei 2003 zijn deze problemen echter niet aangevoerd, terwijl eiser reeds op de hoogte was van deze problemen. Het is voorts niet geloofwaardig dat sprake zou zijn geweest van een krijgsgevangenenruil. Eiser heeft namelijk verklaard dat Hassan ook gevangen heeft gezeten bij de Taliban. Voorts valt niet in te zien waarom de Mudjaheddin een commandant zouden ruilen voor eiser en zijn vader die niet bij hun eigen partij hoorde, die weigerde voor hen te vechten en van wie bekend zou zijn dat de commandant wrok tegen hen koestert. Bovendien hadden de Taliban eiser en zijn vader na vijf uur weer vrijgelaten, zonder dat Hassan in hun handen was gevallen (op dat moment). Het is daarom onduidelijk hoe en waarom er geruild zou moeten zijn. Eisers verklaring dat commandant Hassan de namen van eiser en zijn vader heeft opgegeven aan de Taliban om hem vrij te krijgen, volgt verweerder evenmin. Eiser heeft immers verklaard drie tot vier uur te hebben vastgezet bij de Taliban, waarna hij is vrijgekocht en mocht vertrekken. Indien commandant Hassan mede verantwoordelijk zou zijn geweest voor de vrijlating, is het vreemd dat, indien deze commandant belangstelling had voor eiser, zich niet bij eiser of diens familieleden heeft gemeld. Verder komt dit niet overeen met de verklaring van eiser dat commandant Hassan eveneens gedetineerd zou zitten bij de Taliban.

3.2 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Eiser stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij niet reeds in de zienswijze van 22 mei 2003 melding heeft gemaakt van de problemen met commandant Hassan van de Mudjaheddin. Eiser heeft de vrees pas later van zijn vader vernomen. Hetgeen eiser over zijn vrees voor commandant Hassan heeft verklaard, is consistent, duidelijk en volstrekt aannemelijk. Het strookt ook met hetgeen in de openbare bronnen te lezen valt over de situatie in Afghanistan. Verweerder had derhalve van de geloofwaardigheid van het asielaanvraag uit te gaan. Eiser heeft aangevoerd dat hij te vrezen heeft van commandant Hassan, omdat hij geweigerd

AWB 05/42567

4

heeft om zich bij hem aan te sluiten om tegen de Taliban te vechten. Verweerder heeft dit ten onrechte niet in zijn beoordeling betrokken.

Eiser legt voorts in beroep een verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan, afdeling veiligheidszaken en terrorismebestrijding, van 11 juni 2005 over. In deze verklaring valt te lezen dat familieleden van eiser zijn lastiggevallen door onbekende personen en dat van hen is geëist dat eiser aan deze personen zouden moeten worden overgedragen. Uit de verklaring blijkt verder dat er een onderzoek heeft plaatsgevonden en dat de autoriteiten tot de slotsom zijn gekomen dat het leven van eiser (bij terugkeer) in gevaar is.

3.3 Ter zitting heeft eiser onder meer verklaard dat verweerder het asielrelaas van eiser ten aanzien van de verklaringen omtrent de krijgsgevangenenruil onjuist heeft geïnterpreteerd: commandant Hassan had de Taliban een krijgsgevangenenruil voorgesteld teneinde eiser en zijn vader in handen te krijgen. Voorts heeft eiser naar voren gebracht dat verweerder nader onderzoek had moeten verrichten naar de door hem overgelegde verklaring van 11 juni 2005. Ook is recentelijk een nieuw algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake Afghanistan verschenen, waaruit blijkt dat de algehele situatie in Afghanistan is verslechterd. Naar aanleiding van de veranderde situatie in Afghanistan heeft verweerder de bewaring ten aanzien van Afghaanse vreemdelingen opgeheven en wordt er thans niet naar Afghanistan uitgezet.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Uit uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 28 september 2004 (AWB 03/46909) is in rechte vast komen te staan dat de grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Daarnaast is niet betwist dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij ten tijde van de verleende vergunning in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b of c van de Vw 2000.

4.2 In geschil is de vraag of eiser op dit moment in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op één van de gronden van artikel 29 van de Vw 2000. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

4.3 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt heeft gesteld dat de door eiser afgelegde verklaringen over zijn vrees voor commandant Hassan ongelooftwaardig zijn.

De rechtbank stelt vast dat verweerder in de zienswijze noch het bestreden besluit het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw bepaalde aan eiser heeft tegengeworpen.

4.4 Eiser heeft niet reeds in de zienswijze van 22 mei 2003 op enigerlei wijze gewag gemaakt van de gestelde problemen met commandant Hassan, hoewel hij daarvan wel reeds op de hoogte was. In het gehoor van 22 juli 2003 heeft eiser, blijkens het rapport van dat gehoor, immers verklaard dat hij acht of negen maanden vóór dat gehoor van zijn vader over de gestelde nieuwe problemen met commandant Hassan heeft vernomen en dat hij zijn gemachtigde daarover heeft ingelicht. In de omstandigheid dat eiser niet zo snel als mogelijk melding heeft gemaakt van de problemen, heeft verweerder aanleiding kunnen zien het relaas ongelooftwaardig te achten. Dat eiser stelt eerst ná de indiening van voornoemde

AWB 05/42567

5

zienswijze van zijn vader bevestiging te hebben van de gestelde problemen, maakt het voorgaande niet anders.

4.5 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich voorts in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat het niet geloofwaardig is dat eiser en zijn vader op enigerlei wijze bij de Taliban als krijgsgevangenenruil voor commandant Hassan zouden hebben kunnen dienen. Zoals blijkt uit het gehoor van 22 juli 2003 heeft eiser zelf verklaard dat de Taliban eiser en zijn vader als krijgsgevangenen zou hebben willen ruilen voor commandant Hassan. Nu eiser geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om correcties en aanvullingen op de tijdens het gehoor van 22 juli 2003 afgelegde verklaringen in te dienen, heeft verweerder van die verklaringen mogen uitgegaan. Daaraan doet niet af dat eiser ter zitting een verklaring heeft gegeven die niet in zichzelf ongeloofwaardig is, te weten dat commandant Hassan om hun uitlevering zou hebben gevraagd.

4.6 Vervolgens dient te worden beoordeeld of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat het door eiser in het kader van artikel 83 van de Vw 2000 aangevoerde, geen aanleiding geeft het bestreden besluit te wijzigen.

4.7 Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij het beoordelen van het beroep rekening met feiten en omstandigheden, die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Ingevolge het tweede lid van dat artikel, voor zover thans van belang, wordt met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, alleen rekening gehouden, indien deze voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 28, relevant kunnen zijn.

4.8 Eiser heeft een schriftelijke verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan van 11 juni 2005 overgelegd, waarin staat dat wordt bevestigd dat de familieleden van eiser door onbekende personen zijn verhoord en dat laatstgenoemden hebben geëist dat eiser aan hen wordt overgedragen. Deze verklaring is op 6 juli 2006 aan de rechtbank en aan verweerder toegezonden. Verweerder heeft aanleiding gevonden de verklaring door te zenden aan de regio voor onderzoek teneinde te laten bezien of genoemde verklaring aanleiding vormt het bestreden besluit te handhaven te wijzigen of in te trekken. De verklaring is onderzocht door het bureau documenten van de IND. Dat bureau heeft in het onderzoeksrapport te kennen gegeven dat omtrent de echtheid van de verklaring geen uitspraak kan worden gedaan in verband met het niet voorhanden hebben van voldoende betrouwbaar referentiemateriaal, dit specifieke document aangaande. Verweerder heeft vervolgens bij brief van 24 november 2006, onder verwijzing naar de uitkomst van het onderzoek te kennen gegeven het besluit te handhaven.

4.9 Genoemde verklaring dateert van vóór het bestreden besluit. De rechtbank acht, gelet op de algehele situatie in Afghanistan, evenwel niet onaannemelijk dat eiser de verklaring eerst ná het bestreden besluit heeft ontvangen. Voorts kan genoemde verklaring relevant zijn voor de beschikking omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in artikel 28, nu eiser daarmee zijn vrees voor vervolging door commandant Hassan wenst te onderbouwen. De rechtbank merkt de verklaring derhalve aan als een nieuw feit of omstandigheid als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000. Verweerders schriftelijke standpunt dat de verklaring geen aanleiding vormt tot intrekking of wijziging van het bestreden besluit, acht de rechtbank onvoldoende gemotiveerd. Nu immers vanwege het ontbreken van referentiemateriaal de authenticiteit van die verklaring niet kon worden vastgesteld en

AWB 05/42567

6

verweerder geen aanleiding heeft gezien nader onderzoek naar de authenticiteit van de verklaring te doen, had verweerder dienen te motiveren, waarom die verklaring desalniettemin geen aanleiding vormt het bestreden besluit te wijzigen of in te trekken. Een dergelijke motivering ontbreekt in de brief van 24 november 2006. Het beroep is gelet daarop gegrond en het bestreden besluit dient te worden vernietigd.

4.10 De rechtbank ziet evenwel aanleiding de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten. Daartoe is het volgende redengevend. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser overgelegde verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan geen aanleiding vormt het bestreden besluit te wijzigen of in te trekken. Ter zitting is verklaard dat de moeder van eiser, die zich in Pakistan bevond, naar Kabul is gegaan en zich tot het Ministerie van Binnenlandse Zaken heeft gewend. Met verweerder acht de rechtbank aannemelijk dat in genoemde verklaring slechts is opgetekend wat de moeder van eiser heeft verteld. In de verklaring is immers weergegeven wat de familie van eiser zou zijn overkomen. Er zijn geen aanknopingspunten dat genoemde verklaring is opgesteld op grond van eigen kennis, door onderzoek of anderszins verworven, van het Ministerie. Dat de verklaring overigens onbepaald is – de familieleden van eiser zouden door onbekende personen van het gebied zijn verhoord – doet verder afbreuk aan de waarde die verweerder aan de verklaring heeft hoeven toekennen. Tenslotte acht de rechtbank van belang, zoals eveneens door verweerder ter zitting opgemerkt – dat de verklaring niet, althans niet leesbaar is ondertekend.

4.11 Ten aanzien van eisers stelling dat hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is onthouden, overweegt de rechtbank het volgende.

4.12 De rechtbank stelt vast dat verweerder de rechtbank bij brief van 30 mei 2007 te kennen heeft gegeven het bestreden besluit ten aanzien van de toetsing aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 te handhaven. Er bestaat geen aanleiding om het beleid ten aanzien van asielzoekers uit Afghanistan te wijzen. Verweerder verwijst naar zijn besluit van 21 mei 2007 (WBV 2007/07). In de ons omringende landen is geen sprake van een bijzonder beleid ten aanzien van Afghaanse asielzoekers (met uitzondering van België). Gezien de hoge mate van homogeniteit van de informatie over het beleid van de andere landen, wordt hieraan meer gewicht toegekend dan aan het gegeven uit het ambtsbericht dat de situatie in Afghanistan is verslechterd, aldus verweerder.

4.13 De rechtbank stelt voorop dat verweerder, voor wat betreft de vraag of aanleiding bestaat een categoriaal beschermingsbeleid te voeren, beleids- en beoordelingsvrijheid heeft. De rechtbank stelt vast dat verweerder terzake van Afghanistan geen categoriaal beschermingsbeleid voert. De rechtbank is van oordeel dat geen grond bestaat om te oordelen dat verweerder niet in redelijkheid tot het oordeel heeft kunnen komen dat terugkeer naar, dan wel verblijf in Afghanistan, in verband met de algehele situatie aldaar niet van een bijzondere hardheid is.

4.14 De rechtbank is gezien het bovenstaande van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen weigeren aan eiser een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 te verlenen. Mitsdien heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht geen aanleiding gezien het bestreden besluit dienaangaande te wijzigen.

AWB 05/42567

7

5. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid van de Awb te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644 (1 punt voor het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322 en wegingsfactor 1).

AWB 05/42567

8

III Beslissing

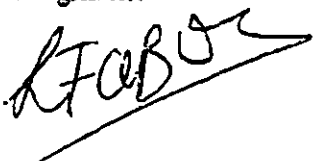
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

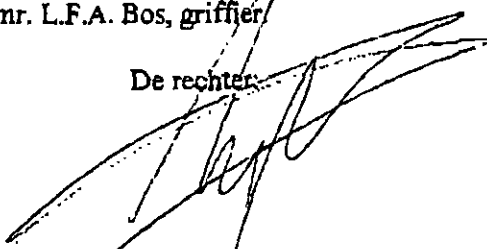
1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. laat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten aan eiser dient te vergoeden;

Aldus gedaan door mr. E.M.M. Engbers, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 27 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. L.F.A. Bos, griffier

De griffier:

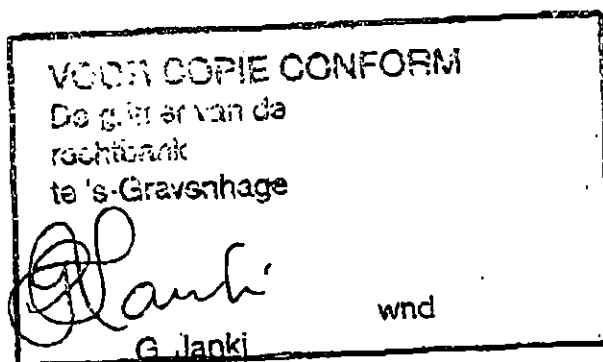

De rechter:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op: - 6 JUL 2007

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Behandeld door:

Mr G.A. Warris

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
31 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: 00:	PAR:

Aan de Voorzitter van de
Afdeling
Bestuursrechtspraak Raad
van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Fax 070 - 3651380

Haarlem, 2 augustus 2007

Betreft APPELSCHRIFT

Appellant :
Geboortedatum:
Herkomst : Afghanistan
INDnr : 0105.02.8045
V-nummer :
Awb nr 05/42567

Eventueel griffierecht kan worden verrekend met de rekening courant. Toevoeging is aangevraagd.

Geeft te kennen:

Appellant : , te dezer zake woonplaats kiezende te (2003 RX) Haarlem aan de Schipholweg 1, ten kantore van de Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland, waarvan Mr.G.A.Warris bepaaldelijk is gemachtigd dit appelschrift te ondertekenen en in te dienen en tot gemachtigde wordt gesteld met het recht van substitutie.

Dat appelland hierbij hoger beroep instelt tegen de uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te Den Haag , zittinghoudende te Rotterdam van 27 juni 2007, verzonden op 6 juli 2007, AWB 05/42567 , (productie 1), waarbij het beroep gegrond is verklaard en het besluit van de Staatsecretaris van Justitie van 24 augustus 2005 is vernietigd, met instandlating van de rechtsgevolgen.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Dit appelschrift berust op de volgende grieven:

Grief I

De Rechtbank heeft in het bestreden vonnis ten onrechte geoordeeld de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

Ten onrechte stelt de Rechtbank, dat het aannemelijk is, dat in de overgelegde verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, Directoraat Terrorismebestrijding, slechts is opgetekend wat de moeder van appellant heeft verklaard en dat er geen aanknopingspunten zijn, dat de verklaring is opgesteld op grond van eigen kennis, door onderzoek of anderszins verworven, van het Ministerie.

In de verklaring staat immers letterlijk te lezen: 'Na het bestuderen en onderzoeken van deze zaak....'.

Deze verklaring, dat de zaak was onderzocht, van een Afghaans Ministerie, waarmee de Nederlandse autoriteiten toch nauwe banden moeten hebben i.v.m. de in Afghanistan opererende Nederlandse troepen, had door verweerder en de Rechtbank meer serieus genomen moeten worden en kan niet leiden tot de door de Rechtbank getrokken conclusies.

GRIEF 2

Het feit, dat de personen, die de familieleden van appellant hebben gehoord, niet konden worden geïdentificeerd, is door het Ministerie blijkbaar niet gezien als iets ongewoons. In de situatie in Afghanistan loopt niemand te koop met de eigen identiteit, omdat dat alleen het eigen gevaar vergroot.

Dit argument geldt ook voor de ambtenaar, die de verklaring heeft opgesteld, van een officieel stempel voorzien en gesigneerd. Bij de afdeling van het ministerie, dat zich bezighoudt met veiligheidszaken en terrorismebestrijding, ligt het niet voor de hand, dat die ambtenaar een dergelijk stuk met naam en toenaam ondertekent.

De Rechtbank had daarom ook niet mogen concluderen, dat hierdoor mede afbreuk gedaan werd aan de waarde van het stuk.

GRIEF 3

De Rechtbank had dienen te concluderen, dat verweerder niet aan de onderzoekplicht heeft voldaan door geen gebruik te maken van de bestaande contacten tussen het bewuste Afghaanse Ministerie en de Nederlandse overheid.

Verweerder heeft in de procedure gesteld onderzoek in de regio te zullen doen m.b.t. de overgelegde verklaring, maar blijkt slechts hier te lande de verklaring te hebben laten onderzoeken door het Bureau Documenten.

In het kader van de vereiste zorgvuldigheid had verweerder haar woord (brief van de IND van 29 juni 2006 aan de gemachtigde van appellant, waarin letterlijk werd gesteld: ' De door u bijgevoegde verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan heb ik heden naar de regio gezonden voor onderzoek') gestand dienen te doen en het stuk dienen voor te leggen aan het betreffende Ministerie in Afghanistan.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Gezien de intensieve contacten die moeten bestaan tussen de Nederlandse autoriteiten en dit Ministerie (het belang van 'onze jongens en meisjes' vergt zulke contacten) was dit de enige manier om de waarde van de overgelegde verklaring te kunnen inschatten.

De Rechtbank had tot het standpunt dienen te komen, dat verweerder hiermee niet voldaan heeft aan de door haar gedane toezegging de verklaring naar de regio te zenden (sterker, dat verweerder ten onrechte heeft beweerd dit reeds te hebben gedaan) en dit mede in haar beslissing dienen te betrekken, hetgeen zou hebben betekend, dat de Rechtbank onmogelijk zou hebben kunnen beslissen de rechtsgevolgen van de bestreden beschikking in stand te laten.

Eerst zou verweerder het toegezegde onderzoek moeten hebben verricht.

GRIEF 4

De Rechtbank is door de beslissing de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten en de wijze van motivering van die beslissing 'op de stoel van het bestuur gaan zitten' en had dat niet behoren te doen.

In overweging 4.9 van het bestreden vonnis stelt de Rechtbank, dat verweerder had dienen te motiveren, waarom de verklaring geen aanleiding vormde het bestreden besluit te wijzigen of in te trekken en concludeert tot vernietiging van het besluit.

De motivering van verweerder wordt vervolgens in 4.10 door de Rechtbank zelf ingevuld op onjuiste materiele en formele gronden en met voorbijgaan aan het in grief 3 genoemde punt.

Het maken van wat losse opmerkingen over de overgelegde verklaring kan onmogelijk opgevat worden als een zorgvuldige motivering (dat heeft de Rechtbank in 4.9 dan ook niet gedaan!). Door in 4.10 zelf met een daarvoor in de plaats gestelde motivering te komen gaat de Rechtbank te ver en neemt de rol van verweerder over.

De conclusie van appellant is, dat om hierboven genoemde redenen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 27 juni 2007 niet in stand kan blijven op de hier bestreden punten.

Mitsdien:

Het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State behage het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 27 juni 2007 te vernietigen voor zover de rechtsgevolgen van het in het betreffende vonnis vernietigde besluit in stand worden gelaten, met veroordeling van verweerder in de proceskosten.

Mr. G.A. Warris
gemachtigde